

Clinty Thuijls

**Avonturen van
Sjef en zijn opa**

Opilopi

'De verhaaltjes over Sjef en zijn
superopa zijn ouderwets leuk!'

– ERIK VAN MUISWINKEL

Met tekeningen van Argibald

Avonturen van
Sjef en zijn opa

Opilopi

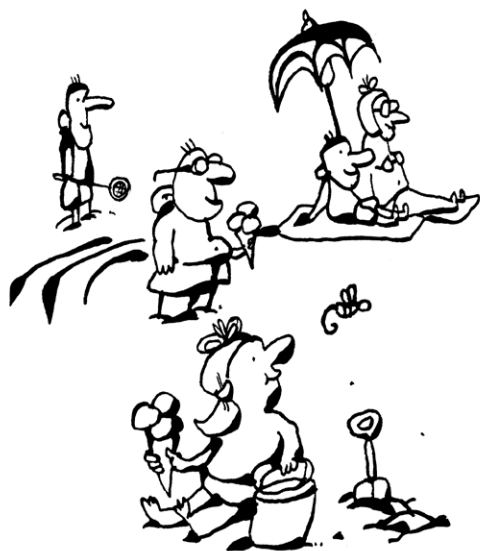
Clinty Thuijls
Avonturen van
Sjef en zijn opa
Opilopi

Met tekeningen van Argibald

Voor Rutger

Inhoud

Vakantie	10
Kortste wandeling ooit	18
Ieuw	24
Joehoe	30
Spierballen	36
Experiment	42
Kabouter	50
Blote mevrouw	56
Regen	62
Dierensporen	70
Barbecue	76
Statiegeld	84
Grote Beer	90
Vervelen	98
Klikken en klakken	104
$4:2 = 8$	112
Zakmes	118
De klier	124
Heimwee	132
Boterhammerie	138
Oude Opilopi	146
Houdoe	152
Dankwoord	157

Vakantie

Het is zomervakantie. Sjef hoeft zes weken niet naar school. Mama moet nog een paar weken werken en dan heeft ze ook vrij. Opa bedacht dat het leuk was om te gaan kamperen met Sjef en oma en Mina. Maar oma wilde liever niet met een klein baby'tje op de camping staan. En mama vond Mina nog te klein om zo lang zonder moeder te zijn. Dus bleef oma thuis met Mina. Sjef mocht gelukkig wel mee. Kamperen is een van zijn grootste hobby's. Net als dammen bouwen en zwemmen en stokken zoeken. Dat kan allemaal op de plek waar ze nu heen gaan: de Ardennen. Dat is een gebied in België waar je veel bossen hebt en heuvels en meertjes. Opa heeft een camping uitgezocht waar hij al eens eerder is geweest. De camping heet: Le Moulin, dat betekent 'De molen'. Ze hebben de caravan helemaal ingepakt. Ze worden uitgezwaaid door mama, Mina en oma. Sjef knuffelt heel hard met Mina. Ze hapt met haar mondje in zijn wang. Hij zit nu helemaal onder de slijm, want zijn zusje geeft altijd snotkusjes.

Dan knuffelt hij mama. 'Heel veel plezier, lieve Sjeffie', zegt mama en ze geeft hem ook kusjes. Gelukkig zonder snot.

'Pas je goed op mijn pareltje?' vraagt ze aan opa. Opa knikt. 'Ik zal hem weer heelhuids afleveren.'

Dan knuffelt Sjef met oma. 'Pas je goed op mijn man?' vraagt oma aan Sjef.

'Ik zal hem heelhuids afleveren', zegt Sjef.

En dan gaan ze. Ze hoeven maar een paar uurtjes te rijden.

dat er een echte molen is. Er is een winkel en een restaurant met terras.

Sjef stapt uit en rent een paar rondjes over het terras. Opa stapt ook uit en rekt zich helemaal uit.

‘Gaan we nu badmintonnen, opa?’ vraagt Sjef.

‘Eerst even melden dat we er zijn’, zegt opa.

De eigenaar van de camping heet René. Hij praat gewoon Nederlands, maar ook Duits en Frans en hij heeft grote spierballen en een gekleurde tatoeage op een van zijn armen. Hij vertelt dat je ’s ochtends warm brood bij hem kan kopen en verse eieren die gelegd zijn door zijn kippen. Daarna wijst René de weg.

Sjef wil niet meer in de auto zitten en daarom loopt hij met René over de camping. Opa komt met de auto en de caravan achter ze aan gereden. René wijst de plek aan en opa probeert de caravan te parkeren. Dat is een heel gedoe.

‘Wat duurt dat lang, zeg’, klaagt Sjef.

‘Jouw opa probeert de auto zo te parkeren dat

we de caravan straks makkelijk neer kunnen zetten', zegt René.

Eindelijk is het gelukt. Opa stapt uit. Hij is helemaal bezweet.

Sjef rent naar hem toe.

'Zullen we nu badmintonnen, opa?'

'Straks. Eerst moet de caravan op zijn plek.'

René haalt de caravan van de auto en duwt hem met opa op de plek.

'Als jullie klaar zijn, krijgen jullie een welkomstdrankje van me', zegt René als hij wegloopt.

Opa maakt de gereedschapkist open die vastzit aan de caravan. Hij noemt dat "de disselbak".

Hij haalt er vier houten plankjes uit en een ijzeren staaf met een handvat. 'Met deze zwengel mag jij de pootjes uitdraaien', zegt opa.

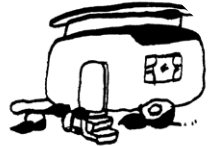
Sjef draait de pootjes uit en opa legt de plankjes neer. De pootjes moeten op stukjes hout staan, anders kunnen ze misschien wegzakken in de grond.

'Zijn we nu klaar?'

'Nee', zegt opa. Hij pakt de sleutelbos en doet de deur van de caravan open. Uit de la pakt hij een apparaatje en legt dat naast het fornuis. 'Nu moet de caravan nog waterpas.'

'Wat is dat?'

'Dat betekent dat we de caravan heel precies recht gaan zetten. Want als de caravan scheef staat, dan rol ik tegen jou aan als we in bed liggen. Of dan schuift het ei van de ene naar de andere kant van de pan. Snappie?'

Opa kijkt op het apparaatje, loopt naar buiten, draait het ene pootje lager, kijkt opnieuw op het apparaatje, draait een andere pootje hoger, draait weer een ander lager en zo gaat hij maar door.

Na een tijdje staat de caravan eindelijk waterpas.

'Zullen we nu dan badmintonnen?' vraagt Sjef.

'Sjefke', zegt opa. Sjef ziet zweet op opa's hoofd. 'Je moet echt nog even geduld hebben. Ik wil eerst alles af hebben, zodat we straks niks meer hoeven te doen. Dan kunnen we zo vaak badmintonnen als we willen. Goed?'

Sjef snapt het.

‘Kom, dan mag je de elektriciteit aansluiten.’ Ze halen een kabel uit de disselbak en doen die in het stopcontact van de camping. Daarna mag Sjef met een andere zwengel de luifel uitdraaien. Opa klikt de stokken eraan en zet die goed met scheerlijnen vast. Wat een werk. Maar nu hebben ze een plafond boven hun hoofd. Opa heeft zweetplekken op zijn T-shirt.

‘Nu de zijwanden.’ Opa ritst twee grote stukken tent aan de luifel. Aan de zijkanten staat nu een soort muur met een raam van plastic erin. Daar kan je doorheen kijken.

Opa doet zijn T-shirt uit. ‘En nu moeten we die zijwanden met haringen vastzetten.’

Sjef heeft geen geduld meer.

‘Hoelang duurt het nog, opa?’

‘Ik ga nog extra scheerlijnen spannen, een waslijn ophangen, de stoelen van het bed halen, de tafel uit de klerenkast, het bed opmaken, de watertank vullen en dan ben ik klaar.’

Sjef zucht. Dat kan nog heel lang duren.

‘Ga jij maar vast een ijsje halen’, zegt opa.

‘Weet je de weg?’

Dat weet Sjef. Hij hoeft alleen maar het pad af te lopen. Hij krijgt geld en gaat op weg naar de molen. Onderweg ziet hij links en rechts tenten staan, grote en kleine, en caravans. Hij ziet ook een paar stacaravans met een tuintje ervoor.

Hij koopt een ijsje in de winkel en loopt dan terug naar de caravan. Opa is nog steeds niet klaar.

‘Wil jij water gaan halen?’ vraagt opa.

‘Oké’, zegt Sjef.

‘Ik heb daar een kraantje gezien.’ Opa wijst naar een plekje naast het pad. Sjef krijgt de jerrycan en een karretje en rolt ermee naar de kraan. Hij vult de jerrycan en rolt weer terug naar de caravan.

‘Fantastisch!’ zegt opa. ‘Nu kunnen we de watertank vullen.’ Opa draait een speciale tuit op de jerrycan en loopt naar de zijkant van de caravan. Hij doet een luikje open en schenkt dan het water in de watertank. De jerrycan is weer helemaal leeg.

‘Wil je hem nog een keer voor me vullen?’

Sjef zucht. Maar hij doet het. Hij rolt naar de kraan, vult de jerrycan en rolt naar de caravan.

‘Mag ik nu eindelijk met je badmintonnen, Opilopi?’

‘Nee’, zegt opa. ‘Je mag al dat water over me heen kieperen.’

‘Echt?’

Opa gaat op de grond zitten, spreidt zijn armen en doet zijn hoofd omhoog.

‘Ik ben er klaar voor!’ roept hij.

‘Komt-ieeeeeeee!!!’ roept Sjef. En woessjjjjj, Sjef gooit het ijskoude water over opa heen. Opa roept ‘ah’ en ‘wuh’ en ‘foe’ en Sjef lacht. Als de jerrycan helemaal leeg is, zegt opa: ‘Zo, en nu ben ik klaar om te badmintonnen.’

Kortste wandeling ooit

Opa en Sjef gaan een wandeling maken.

‘Gaan we ver wandelen?’ vraagt Sjef.

‘We kijken wel hoe ver we komen’, zegt opa.

‘Ik kan heel ver wandelen’, zegt Sjef. ‘Wel tien kilometer.’

‘Zo’, zegt opa. ‘Da’s ver. Maar het is geen wedstrijd, we doen het voor de lol.’

Opa heeft een rugzak om en hij heeft zijn wandelstok mee. Hij fluit een liedje. Als ze de camping hebben verlaten, en ze een klein stukje omhoog zijn gelopen over het pad, ziet Sjef een bankje.

‘Zullen we hier even uitrusten?’ vraagt Sjef.

‘Nu al? We zijn net begonnen.’

‘Maar het is zo’n mooi bankje. En mijn benen zijn moe.’

‘Goed’, zegt opa.

Ze kijken naar de camping die beneden ligt, ze kunnen de caravan zien. Na een paar minuten zegt opa: ‘Kom, we lopen door.’

Ze lopen verder. Na een paar meter heeft Sjef alweer pijn aan zijn benen. ‘Je hebt een stok nodig’,

zegt opa. ‘Dat geeft steun. Kom, we gaan er eentje zoeken. Hier liggen een heleboel takken.’ Hij wijst naast het bospad. De stok moet niet te lang zijn, niet te kort, niet te dik en niet te dun. Er moeten geen stekels aan zitten en geen zijtakjes, maar het liefst moet-ie wel een handvat hebben dat de natuur zelf heeft gemaakt. Na lang zoeken vinden ze eindelijk een goede stok.

‘We zijn nog niet echt ver gekomen’, zegt opa. ‘Ik kan de caravan nog steeds zien. Kom, nu gaan we flink doorlopen.’

Maar na een paar passen stopt Sjef alweer: hij ziet iets glinsterends op de grond liggen.

‘Opa, kijk, een edelsteen!’

Opa bekijkt de steen. ‘Heel mooi’, zegt hij.

Sjef ziet nog veel meer bijzondere stenen liggen: platte grijze, ronde bruine, glanzende zwarte, eentje met oranje poeder erop. En zelfs eentje met gouden strepen. Hij wil de stenen mee naar huis nemen. Voor mama, voor oma en voor zichzelf.

‘En dan gaan we verder’, zegt opa. Maar terwijl opa de stenen in de rugzak doet, heeft Sjef iets anders moois gevonden.

‘Kijk opa, dennenappels!’

Opa komt erbij staan.

‘Het zijn een soort ballen’, zegt Sjef. ‘Als jij ze naar mij gooit, dan probeer ik ze weg te slaan met mijn stok.’

Dat is een leuk spel, maar wel lastig, want de stok is niet zo dik. Ze moeten heel vaak oefenen voordat het een keertje lukt.

‘Zeg Sjef’, zegt opa na een tijdje. ‘Ik zie de caravan nog steeds. Zullen we nu verder wandelen?’ Dat vindt Sjef goed. ‘En zullen we wat dennen-appels in de rugzak stoppen? Daar kunnen we goed de barbecue mee aanmaken. Sjef. Sjef?’

Maar Sjef hoort hem niet, want hij heeft aan de andere kant van het pad een omgevallen boom ontdekt.

‘Opaaaa! Boomstam!’ roept hij. Hij klimt erop en loopt eroverheen. Hij springt ervanaf en dan klimt hij er weer op. Hij kan zich er ook vanaf laten glijden. En er zijn zijtakken waar hij onderdoor kan. En wortels waar hij aan kan hangen. Hij kan er geen genoeg van krijgen. Het is net als een speeltoestel, maar dan leuker.

Opa loopt naar Sjef toe. Hij gaat op een zijtak van de boomstam zitten. Sjef is inmiddels op de boomstam gaan liggen, zo dik en groot is die.

‘Sjef, wat gaan we doen, blijven we hier of gaan we nog verder wandelen?’

‘Ik wil hier blijven.’

Dus blijven ze de rest van de middag op die plek aan het begin van het bos. Ze vinden stukken boomschors met blauw mos erop, ze vinden een stok die op de toverstaf van Harry Potter lijkt, ze vinden rare takjes. Ze vinden nootjes en nog meer gekke mooie stenen. Alles gaat de rugzak in. Ze vinden paddenstoelen, kevers, slakken en een mierenhoop. De dode kever mag mee in de rugzak, maar de mieren en de slakken niet. Ze liggen op het zachte mos tussen de bomen. Sjef durft daar ook handstanden en radslagen te maken.

Opa doet een koprol. Ze luisteren naar het ruisen van de bomen. Ze horen een specht ratelen. Sjef zoekt kabouters in de spleten van de boomstam (hij vindt er geen). Hij vindt een konijnenhol. En konijnenkeutels. Die mogen ook nog mee in de rugzak. Maar dan wel in het zijvakje.

‘Zo’, zegt opa na een tijd. ‘De rugzak is vol. We gaan terug.’ Ze lopen terug naar het pad.

‘Maar opa, we zouden toch tien kilometer gaan lopen?’

‘Ja, maar toen besloten we om hier te blijven spelen.’

‘Nou’, zegt Sjef teleurgesteld. ‘Dit is echt de kortste wandeling die ik ooit heb gemaakt.’

‘Klopt’, zegt opa. ‘Het was een korte wandeling, maar wel de meest avontuurlijke.’

